

esedékessé vált. Emellett a naptári teljes évnek zsinórmértékű alkalmazására legfölbjebb akkor kerülhetne sor, ha ezt valamely nyomós ok külön szükségessé tenné. Ilyen ok azonban nem létezik és annak a kúriai ítélet indokolásában sem lehet a nyomára akadni.

A kúriai ítéletben foglalt tényállás szerint az elhalt ügyvéd kamarai tagságának az időtartama alatt nemcsak 5, hanem 6 évi nyugdíjjarulék vált esedékessé. Bőségesen eltelt tehát az az időtartam, amelyhez a törvény az özvegy nyugdíjjogosultságát hozzáfűzi. Ennek az ítéleti tényállásnak a nyomában az elutasító ítélettel szemközt föltoluló kérdőjelekre az elutasító ítélet nem ad feleletet.

Az elsőbírói ítéletnek a kúriai határozattal ellentétes döntése is bizonyítja, hogy a Kúria álláspontját nem lehet vitán fölüll állónak tekinteni. Eszerint a kúriai törvényt magyarázat helyessége már emiatt sem egészen kétségtelen. Fölmerül tehát az a kérdés is, hogy a kúriai törvényt magyarázat nem került-e összeütközésbe a kétes értelmeke esetére szóló jogi alapelvekkel?

Amikor kétségessé válik, hogy az egyén és a társadalom viszonylatában véletlenül fölmerült kárt, a főnálló szabályok értelmében az egyénnek vagy a közösségnek kell-e viselnie, a jogszabály magyarázatánál nem hagyható figyelmen kívül az a perdöntő jelentőségű körülmény, amely szerint a kérdéses kárviselés az érdekelt egyénnek esetleg a létérdekét veszélyezteti. ellenben a közösség könnyen kiheverheti a megterhelést. Az elbírált esetben ennek az elvnek az érvényesülése annál kevésbé mellőzhető, mert a nyugdíjintézet rendeltetésszerűen hivatott az egyes intézeti tagok kármentesítésére.

A kárviselés könnyebbségének a szempontja nem áll ellentmondásban azzal az elvvel, amely szerint a magánérdeknek a közérdekbe ütközése esetében a magánérdeknek háttérbe kell szorulnia. Ezúttal szó sincs ilyen érdekösszeütközésről, mert az özvegyi ellátás nem közérdekellenes föladat, sőt a közérdek egyenesen megköveteli azt, hogy az ellátatlan özvegyről gondoskodás történjék és a nyugdíjalapon nem esik jogsérelem, hanem hivatását tölti be akkor, ha özvegyi ellátás válik föladatává.

Amikor a bírói ítéletben alkalmazott törvény helyessége fölül, nem alaptalanul, kétségek támadnak, a bírói törvényt magyarázat tökéletlen marad mindaddig, amíg a kételyeket tárgyilagosan és meggyőzően el nem oszlatja.

Alföldy Ede.

JOGALKOTÁS.

Uj jogszabályok.

A kir. Kúria jogegységi tanácsának 92. sz. polgári döntvénye. (B. K. 126. szám.)

Az olyan épületet, amelyet az idegen ingatlan ideiglenes használatára kötelmi jogi címen jogosult végrehajtást szenvedő az ingat-

lanon emelt és amelyet az ingatlan tulajdonosával szemben fennálló jogviszonyánál fogva használati jogának megszűntével lebontani és elhordani jogosult vagy köteles, ingó módjára kell végrehajtás alá vonni. A foglalásra az 1881: LX. t.-c.-nek a dolgok lefoglalására irányuló 47. §-a alkalmazandó.

A vitézi teleknek, valamint a vitézitelekkel még meg nem adományozott vitéz igényjogosultságának átszállásával kapcsolatos részletes szabályok megállapítása tárgyában hozott 1938. március 12. napján kihirdetett 11.104/1938. I. M. számú rendelet. (B. K. 106. szám.)

Ingyenes adományként kapott vitézitelkek és az azzal együtt átszálló ugyancsak ingyenes adományként kapott felszerelést a tulajdonos vagyona, illetőleg a hagyaték ellen közszerzemény vagy örökösödés (kötelesrész) címén támasztott követelés szempontjából figyelmen kívül kell hagyni. Ezt a rendelkezést alkalmazni kell akár az előző szerző vagy hagyatéka ellen, akár az ellen támasztanak követelést, akire a vitézitelek, illetve felszerelés átszállott.

Közszerzemény vagy örökösödés (kötelesrész) címén támasztott követelés szempontjából nem lehet figyelmen kívül hagyni annak a vitéziteleknek és a vitézitelekkel együtt átszálló annak a felszerelésnek az értékét, amelyet a tulajdonos a sajátjából a maga részére alapított, illetőleg a vitézitelekbe beruházott, továbbá bármely vitéziteleknek és felszerelésének ellenértékéből a tulajdonos által letörlesztett tőkeösszeget, végül a vitéziteleknek és felszerelésének az átszálláskor meglévő azt az értékelkedését, amely a vitézitelek jövedelmét meghaladó beruházásból állott elő. E rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell akkor is, ha a vitézitelek az adományos vagy az alapító jogutódjáról szállott át.

A vitézitelek ellenértéke fejében az öröklés megnyiltakor még fennálló tartozás a vitézitelken és felszerelésén felül meglévő hagyatéki vagyont hagyatéki teherként nem terheli.

A vitézitelket és annak felszerelését sem a községi közeg, sem a kir. közjegyző hivatalból nem leltározza.

Vitézitelekkel még meg nem adományozott vitéz halála esetére vitézitelekkel megadományozás végett az a személy jön tekintetbe, akire a vitézitelek a fennálló rendelkezések szerint öröklés útján szállana át.

A rendelet kihirdetésének napján lép hatályba és rendelkezéseit akkor is alkalmazni kell, ha a vitéz után az öröklés már e rendelet hatályba lépése előtt megnyilt.

A szegénységi jog tekintetében szükséges bírósági intézkedések tárgyában kiadott rendeletek újabb módosításáról és kiegészítéséről szóló 1938. május 12. napján hatályba lépett 18.300/1938. I. M. számú rendelet. (B. K. 106. szám.)

Ha a szegényfél helyett az ellátmányból előlegezett költség megtérítéséről a bírósági iroda a marasztaló határozat jogerőre emelke-